

[Olufson.]

mindre. Sidste Uge har den desværre vist stigende Tendens, men vi ved alle sammen godt, at ved Siden af det officielle Antal gaar der maaske 10 000 arbejdsløse, der er udenfor al Understøttelse, der gaar alle de hjemløse, og nu kan man lade haant om Hjemløsspørgsmaalet og, ligesom Venstrebladene har gjort, hver Gang der er et Tog, fremstille det som en stor Bedrift af Justitsministeren, at han har været i Stand til med nogle Snese Betjente at splitte Toget. De hjemløse bliver dér, hver eneste Dag gaar de paa Landevejen, og hver eneste Dag bliver deres Tal større, og det Krav fremsættes uvægerlig af hele Befolkningen, at Rigsdagen skal finde Midler til at indskrænke dette Tal.

Hvordan finder man Midler dertil? Et af dem har jeg omtalt. Det er det at prøve paa at faa saa mange anbragt ude paa Jorden som muligt. Men vi maa ogsaa gaa andre Veje, vi maa undersøge Erhvervslivet, prøve paa, om der er nye Muligheder indenfor det allerede bestaaende, og hvor disse Muligheder er, maa man træde hjælpende til for paa den Maade lidt efter lidt at bøde paa Misøren. Man maa undersøge Mulighederne for ny Fremstød for dansk Erhvervsliv, og hvor saadanne frembyder sig, maa man ikke være karrig med Hjælp til Starten, man maa paa den ene eller paa den anden Maade søge at faa dansk Erhvervsliv i Gang saa stærkt som muligt for derigennem at afbøde den frygtelige Arbejdsløshed, der gaar ind i de mange Tusinde Hjem, ikke mindst Landbrugshjem.

Dertil kommer det sidste Spørgsmaal, og heller ikke det mener jeg Rigsdagen kan skubbe fra sig. Det er Spørgsmaalet om Udvandringen. Hvert Aar rejser der paa Lykke og Fromme tusindvis af unge Mænd ud fra Danmark, fordi der ikke er Plads til dem, fordi de hellere vil prøve det uvisse ude end Arbejdsløsheden hjemme. Ogsaa disse Folk maa Rigsdagen under en eller anden Form søge at hjælpe, saa de ikke skal staa helt i det uvisse, naar de har sagt Danmark Farvel. Hvis vi gør det, hvis vi tager alle Muligheder for os her, saa tror jeg, at vi ved fælles Hjælp kan opnaa vel ikke alt, hvad der skal opnaas, men dog en Del. Men hvis man stadig bliver ved at tærse Langhalm og skubbe Spørgsmaalet fra sig, vil der ganske sikkert melde sig en Kritik mod os, som vi i det lange Løb ikke kan staa for.

Hendriksen: Den Sag, jeg gerne vil paakalde den høje Regerings og ærede Med-

lemmers Interesse for, er af en særlig Karakter. Jeg tillader mig nemlig at henstille til den høje Regering at overveje Betimeligheden af at tildele alle nulevende danske Sømænd af alle Grader, der sejlede med danske Skibe under Verdenskrigen fra dennes Udbrud den 1. August 1914 til Krigens Ophør i November 1918, et Erindringstegn i Form af en Sølvmedaille. (*Fraenkel:* Det er godt). Ja, det er godt, men det er ikke nogen ny Tanke, jeg her fremsætter. Alligevel er det en god Tanke. Det glæder mig, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel giver Tanken sin Tilslutning.

Allerede saa tidligt som i Oktober 1926 henvendte Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart sig til den da siddende Regering og henstillede, at et saadant Erindringstegn blev indstiftet, og at der til Medaillen knyttes et Gavebrev i Lighed med Veteranernes Gavebrev, der tillagde vedkommende en aarlig Pengegave af 100 Kr. fra det fyldte 60de, eventuelt 65de, Aar at regne. Denne Henvendelse — der, som nævnt, fremsættes af Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart, der nu er ophævet, men som det paa det paagældende Tidspunkt bestod af Dansk Sejlskibsrederiforening, Dansk Styrmandsforening, de 4 københavnske Søforsikringselskaber, Den almindelige danske Skibsførerforening af 1874, Foreningen til Søfartens Fremme, Københavns Skipperforening, Maskinmestrenes Forening, Sømandsforeningen af 1856 og Radiotelegrafistforeningen af 1917 — fik paa Forespørgsel Tilslutning i Form af Underskrift fra Søfyrbødernes Forbund i Danmark og fra Dansk Sø-Restaurationsforening, medens Sømændenes Forbund i Danmark vel ikke ønskede direkte at tiltræde Andragendet, men gav Udtryk for, at man fandt Tanken smuk, og at man under ingen Omstændigheder vilde forsøge at skade dens Gennemførelse.

Den 7. Oktober 1926 blev denne Adresse overrakt den daværende Erhvervsminister, det nuværende ærede Medlem Hr. Stauning, der modtog det Forretningsudvalg, der afleverede Andragendet, med megen Velvillie og lovede at interessere sig for Sagen. Faa Uger senere blev, som man vil erindre, nye Valg til Folketinget udskrevet, og det er forstaaeligt, at det ikke i den korte Tid lykkedes den daværende Erhvervsminister at faa Sagen gennemført. Imidlertid henvendte Repræsentanter for Skibsførerforeningen, Styrmandsforeningen og Maskinmestrenes Forening sig til det ærede Medlem Hr. Staunings Efterfølger som Erhvervsminister eller, som det kom til at hedde, Handelsminister, det nuværende